

Eiti Kristaus link

Šiame straipsnyje apžvelgsime šv. Chosemarijos mokymuose minimą Evangelijos ištrauką apie Jėzų, einantį vandeniu. Įsijausdami į šią sceną taip, tarsi patys joje dalyvautume, suprasime, kad šalia Jo nugalimi visi sunkumai, abejonės ir baimės.

2010-12-06

Tūkstančiai žmonių klausėsi Jėzaus Kristaus pamokslo ir ragavo Jo padalytos duonos ir žuvų, kurių buvo tiek daug, kad dar su kaupu atliko

[1]. Galima numanyti, kad apaštalus apėmė didi nuostaba.

Kartu su nuostaba juos užplūdo ir džiaugsmas, nes jie dar kartą patyrė Viešpaties artumą. Gali atrodyti, kad žmonėms, jau pratusiems gyventi su Jėzumi Kristumi, šis naujas įvykis neturėjo būti svarbus. Bet kaip greit mes pamirštam tas akimirkas, kuriomis šalia savęs pajuntame Dievo artumą; todėl ir vėl nustembam bei nudžiungam, tą artumą pajutę iš naujo.

Kiek kartų aiškiai juntame, kad Dievas yra šalia, kad mūsų neapleido lemiamą akimirką; mus užplūsta džiaugsmas bei pasitikėjimas, ir ne tik todėl, kad mums viskas gerai baigėsi, bet ypač todėl, kad suvokiame gyvenantys kartu su Viešpačiu.

Bet kaip dažnai pametame Jį iš akių ir pasiduodame baimės gniaužtams, kad kita svarbi akimirka baigsis ne

taip gerai; tarsi Dievas galėtų mus užmiršti ar tarsi kryžius būtų ženklas, kad Jis nuo mūsų nutolo.

Sunkumai

Atsisveikinęs su minia, Jėzus liepė savo mokiniams plaukti į kitą ežero pusę, o pats nuėjo pasimelsti [2]. Jie buvo įgudę irkluotojai, todėl perplaukti ežerą galėjo be jokių kliūčių. O jei ir būtų atsiradusios, argi po to, ką regėjo, nors viena būtų neįveikiama?

Valtis ėmė pamažu tolti nuo kranto, bet galiausiai irtis jie vos pajėgė. Užėjus nakčiai, „valtis, blaškoma bangų, buvo gerokai nutolusi nuo kranto, nes pūtė priešingas vėjas“ [3]: atgal mokiniai grįžti negalėjo, o į priekį irgi ne ką stūmėsi; atrodė, kad bangos ir vėjas – sunkumai – perėmė vadžias ir jiems neliko nieko kito, tik išsilaikyti ant vandens.

Apaštalai išsigando. Koks tolimas dabar atrodė tas stebuklas, kurį regėjo vos prieš kelias valandas! Jei su jais kartu bent jau būtų Viešpats... bet Jis buvo likęs ant kranto. Taip, Jis liko ant kranto, bet jų nepaliko vienu, jų neužmiršo: Jis nuo kalno stebėjo, kaip jie vargsta, stengiasi ir kokie yra išsekę, nors jie to ir nežinojo [4].

Pradėjusiam gyventi vidinį gyvenimą iš pradžių lengva aiškiai pastebėti pažangą: žmogus, kuris ima plaukti gilyn į jūrą, mato, kaip greitai tolsta krantas. Bėga laikas, ir nors žmogus kovoja ir skinasi kelią, jau niekas neatrodo taip aišku. Vis labiau plaka bangos ir vėjas, o krantas, atrodo, lieka sustingęs vietoje. Atėjo tikėjimo akimirka. Akimirka ugdyti sąmonę, kad Viešpats nuo mūsų nenusisuko. Akimirka prisiminti, kad sunkumai – vėjas ir bangos – yra neišvengiami gyvenime, šioje egzistencijoje, kurią turime pašvęsti ir kuriai turime

žiūrėti drąsiai į akis, žinodami, kad Jėzus Kristus yra šalia.

Nors visada mus lydi Dievas ir Jo malonės galia, mums vis tiek tenka susidurti su sunkumais. Negalim tikėtis, kad šis potyris amžinai išliks toks stiprus; negalim tikėtis, kad mūsų pečių neslėgs bėdos, nes esame arti Dievo. Taip pat neturime klaidingai manyti, kad mūsų bėdos yra įrodymas, jog Viešpats nuo mūsų nusigręžė, kad ir trumpam.

Bėdos kaip tik yra proga įrodyti, kaip mylime Dievą, kokie esame geri; proga ramiai priimti sunkumus, kurių negalėjome ar nemokėjome įveikti.

Nerimas

Petras ir kiti apaštalai ilgokai galynėjosi su vėju ir bangomis bei su vidiniu nerimu, ir tada jiems į pagalbą atėjo Viešpats [5]. Jis galėjo jiems padėti daugybe būdų:

nuraminti audrą arba netikėtai atsirasti valtyje, bet Jis norėjo, kad jie iš to kai ko pasimokytų. Jėzus prisiartino eidamas jūros paviršiumi.

Buvo naktis, todėl Jėzų atpažinti nebuvo lengva. Vien reginys jau gniaužė kvapą, be to, mokiniai ir taip buvo įbauginti, o baimės apimtas žmogus praranda ramybę ir nebegali blaiviu protu vertinti padėties. Tokiomis aplinkybėmis, suprantama, jie ėmė šaukti.

Viešpats juos nuramino: „Drąsos! Tai Aš. Nebijokite!“ [6] Tą akimirką Jis nenuramino vėjo ir bangų, bet jiems suteikė šviesą, kad nenuskėtų jų širdys: žinau, kad grumiatės su sunkumais, bet nebijokite, kovokite toliau, tikėkite, kad Aš jūsų nepamiršau ir tebesu šalia.

Petras impulsyviai sušuko: „Viešpatie, jei čia Tu, liepk man eiti pas Tave vandeniui“ [7]. Beveik visada pirmasis iš apaštalų prabyla

Petras, savo laimei ar nelaimei: tai Jį Viešpats pikčiausiai sudraudžia [8], bet jis ir nedvejodamas Jį pripažįsta ir taip sunkiomis akimirkomis patraukia į savo pusę ir kitus [9]. Tačiau šį kartą jo parodyta iniciatyva net ir karšto būdo žmogui atrodo keista: Simonui reikėjo išlipti iš valties ir atsistoti ant banguojančio vandens paviršiaus, nevaldomo ir nenuspėjamo.

Mokytojui tarus žodį, jis nuleido koją per valties kraštą, paskui kitą ir ėmė eiti Viešpaties link: norėjo priėti prie Kristaus ir Jį pasiekti nieko nepaisydamas.

O, kad didžiausi mūsų pasiryžimai, pasižadėti Viešpačiui nerimo akimirką, neliktų vien žodžiai! O, kad mūsų pasitikėjimas Dievu būtų tvirtesnis už neryžtingumą ar baimę juos įgyvendinti! O, kad pajėgtume iškelti kojas iš valties, nors ir tektų stotis ten, kur iš pažiūros nėra

atramos, ir eitume Kristaus link! Nes einančiam Dievo link reikia rizikuoti, atsikratyti baimės ir nerimo, būti pasiryžusiam rizikuoti gyvybe.

Eidamas vandeniui Petras juto bangas ir vėją labiau už kitus; jo gyvybė priklausė nuo tikėjimo labiau nei kitų, nes išlipęs iš valtės ėjo pas Jėzų Kristų. Argi ne taip rizikuoja krikščionis? Argi ir mes nesistengiame eiti Viešpaties link tokiomis aplinkybėmis – išorinėmis, o kartu ir vidinėmis – kurios dažnai tampa nevaldomos?

Mes esam bangų plakami labiau nei tie, kurie, bijodami susidurti su antgamtiškojo pasaulio didybe, mieliau renkasi skurdų ir tariamą mažos valtelės prieglobstį. Tad argi keista, kad kartais jaučiam, kaip žemė juda po kojom ar kad mus apima nerimas? Būtent šiomis akimirkomis ir reikia iš naujo suvokti, kad gyvename tikėjimu; ne

tokiu tikėjimu, kuris numalšina bangas ir nerimą einančio jomis, bet greičiau tikėjimu, kuris nerimo akimirką mums suteikia šviesą, o bangoms – prasmę.

„Tikėjimu [izraelitai] perėjo per Raudonąją jūrą tartum per sausumą, o tai daryti mėginantys egiptiečiai prigėrė“ [10]. Be tikėjimo gyvenimo sunkumai mus praryja, užgožia, paskandina. Tikėjimas nuo jų neišvaduoja, bet mums suteikia daugiau jėgų, mes tikim, kad Dievas juos gali pakreipti mūsų naudai: išrinktajai tautai buvo sunku ir baisu žengti jūros dugnu, persekiojamiems priešų; bet įveikę šį sunkumą ir nerimą jie pasiekė išsigelbėjimą. Galiausiai paaiškėja, kad nerimas eiti Dievo link suteikia kiekvieno gyvenimui tvirtesnę pagrindą nei tariamas valties saugumas.

Abejonės

Petras žengė kelis žingsnius, bet „pamatęs vėjo smarkumą, jis išsigando“. Pradėjęs skęsti, ėmė prašyti Viešpaties pagalbos. „Tuojau ištiesęs ranką, Jėzus sugriebė jį ir tarė: „Mažatiki, ko suabejojai?“ [11]

„Mažatiki“. Skaitydamas Evangeliją, sutrinki perskaitęs šį žodį. Netgi priblokštas pagalvoji: jei Viešpats priekaištauja dėl silpno tikėjimo tam, kuris nugalėjęs baimę išlipo iš valtės ir ėmė eiti Jo link, tai ką Jis pasakytų apie mane? Ar tebėra vilties, kad kada nors Kristus mane išvys kaip tikintį žmogų? Toliau kyla ir kiti klausimai: negi Jėzus tikėjosi, kad Petras žengs jūros paviršium taip ramiai, kaip tvirta žeme ramią saulėtą dieną? Argi Viešpaties žodžiai reiškia, kad turime būti abejingi bėdoms? Ne, nes pats Jėzus Kristus Alyvų kalne palūžo laukdamas neišvengiamai baisaus likimo.

Reikia kovoti, kad gyventum tikėjimu, bet šia kova mes nesiekiam jaustis tvirtai susidūrę su sunkumais; tai nėra bandymas tapti abejingam, kad nerūpėtų svarbūs dalykai, kad niekas neskaudintų ar nekeltų nerimo. Greičiau mūsų tikslas yra pastangos nepamiršti, kad Dievas niekada mūsų neapleidžia, ir sunkiomis akimirkomis dar labiau prie Jo priartėti. „Iš tiesų gyvenimas, jau savaime nelengvas ir nesaugus, kartais tampa sunkus. Bet šie sunkumai mums padės tapti antgamtiškesniems, kad išvystum Dievo ranką: taip busi žmogiškesnis ir supratingesnis aplinkiniams“ [12].

Suprantama, kad Petras nuo pirmųjų žingsnių jautė nerimą, nes ėjimas vandenių viršija žmogiškų galimybių ribas, nesvarbu, ar pučia vėjas ir siaučia bangos, ar ne: net ir nurimus vėjui lygiu vandens paviršiumi eiti nėra kiek ne lengviau. Tai kodėl Petras buvo pavadintas mažatikiu? Gal ne

tiesiog todėl, kad jautėsi nesaugus, kiek
todėl, kad suabejojo Kristumi. Iki tos
akimirkos nuo Jo nenuleido
žvilgsnio; žinoma, Petras jautėsi
nesaugus, bet to pernelyg nepaisė,
nes visą dėmesį buvo sutelkęs į
žingsnius Mokytojo link. Bet staiga
atgavęs blaivų protą prarado
pasitikėjimą Jėzumi. Natūralus,
suprantamas nesaugumas virto
baime.

Baimė

Mus kaustanti baimė paverčia
tikromis iki tol tik įsivaizduotas
bėdas. Kai kurie sunkumai mus
užgriūna vien todėl, kad bijom, jog
jie neužgriūtų: bijom, kad kils
pagunda, bijom susinervinti, bijom
apsijuokti, bijom, kad neapvyks
įtikimai paaiškinti, bijom nemokėti
įveikti bėdos...

Kaip kovoti? Pasistenkim susitaikyti
su tuo netikrumu, nes tik taip jis
neatsidurs mūsų dėmesio centre.

Nesigilinkim, kaip jaučiamės ką nors darydami. Taip galėsime eiti Jėzaus Kristaus link plakami vėjo ir bangų, be nerimo įveikdami sunkumus.

Šventasis Jonas viename savo laiške rašo, kad „meilėje nėra baimės, nes tobula meilė išveja baimę (...) ir kas bijo, tas nėra tobulas meilėje“ [13]. Šv. Chosemarija mėgdavo apibendrinti taip: „Tas, kuris bijo, nemoka mylėti“ [14]. Meilė ir baimė yra skirtingos prigimties, todėl nesuderinamos. Jos gali sugyventi tik tada, kai meilė nėra tobula.

Baimė yra nerimo jausmas, kad gali prarasti, ką turi ar ką tikiesi turėti. Nerimas yra žmogiškas, ir mes neįstengiam visiškai pažaboti nei jo, nei savęs pačių, todėl negalim jo visiškai išstumti iš šio gyvenimo. Antraip nebūtų vilties vertybės, nes kur yra visiškas įsitikinimas, ten vilčiai vietos nėra [15].

Vadinasi, meilės prigimtis turi atmesti baime, bet negali per prievartą išstumti netikrumo. Taigi gyventi meilėje reiškia neleisti, kad netikrumas virstų baime, bet kartu ir jo nenustumti į šalį, su juo susitaikyti ir pažvelgti plačiau, pasitikint Dievu. Negalime tikėtis, kad netikrumas išnyks visai. Netikrumas, kurį jaučiame būdami bejėgiai, yra proga atsiduoti Dievui į rankas.

Šitaip tikėjimas netampa našta, o šviesa, rodančia kelią ir mokančia skurde atverti sielą Dievui.

Krikščionis nelaukia, kad Dievas jam suteiktų pasitikėjimo savimi; laukia, kad pasitikėjimas Juo jam padėtų žvelgti toliau savo nerimo. Jei mes žvilgsniu neapsistosime prie savo ribotumo, bet jo neatmetę išžvelgsime toliau, galėsime atsikratyti baimės ir gyventi meilėje.

Tikintysis jaučia nerimą, dvejonę, nervinasi, gėdijasi, bijo apsijuokti,

jaučiasi nepajėgus... Bet susitaiko su šiais jausmais, nesuteikdamas jiems daugiau reikšmės negu reikia, neleisdamas, kad jie prikaustytų jo žvilgsnį ir sukaustytų jį patį. Jis prieš juos nesukyla, nemano, kad jie yra jo tikėjimo stokos įrodymas, ir neleidžia nuo jo atbaidyti; tikintysis žengia pirmyn, nors ir atranda tų doktrinos vietų, kurių iki galo dar nesupranta, nors ir jaučiasi įveiktas ar ne savo vietoje... nors jam ir dreba balsas. Jis išmoko pernelyg nekreipti dėmesio į tą nerimą. Jis išmoko per bangas žengti Kristaus link. O jei stiprus vėjas ir bangos jam Jį užstoja, žino esąs Jo vaikas. „Matei, kaip žemiškos motinos ištiestomis rankomis seka paskui savo mažylius, kai šie išdrįsta be niekieno pagalbos žengti pirmuosius netvirtus žingsnius? Nesi vienas: šalia tavęs yra Marija“ [16].

Su Jos pagalba siela išmoko pasitikėti Dievu.

[1] Plg. Mt 14, 20-21.

[2] Plg. Mt 14, 22-23.

[3] Mt 14, 24.

[4] Plg. Mk 6, 48.

[5] Plg. Mt 14, 25.

[6] Mt 14, 27.

[7] Mt 14, 28.

[8] Plg. Mt 16, 23; Mk 8, 33.

[9] Plg. Mt 16, 15-16; Jn 6, 67-68.

[10] Žyd 11, 29.

[11] Mt 14, 29-31.

[12] Šv. Chosemarija, *Vaga*, nr 762.

[13] 1 Jn 4, 18.

[14] Šv. Chosemarija, *Kalvė*, nr 260.

[15] Plg. Rm 8, 24.

[16] Šv. Chosemarija, *Kelias*, nr 900.

Nuotraukos: Slimdandy, ZaNiaC,
Bodvar Eggertsson, Kernowseb,
ir Sel.

---

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lt-lt/article/eiti-kristaus-link/](https://opusdei.org/lt-lt/article/eiti-kristaus-link/)
(2026-03-30)